

Arrest

nr. 322 779 van 4 maart 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. ESHAGHZEY
Amerikalei 137
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 augustus 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. ESHAGHZEY, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 augustus 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 28 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 28 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: A.R.S., M.H. (...)

geboortedatum: (...)1957

geboorteplaats: Bagdad

nationaliteit: Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

Motivatie art. 74/13

- 1. Gezins- en familieleden: geen andere familieleden vermeld in de aanvraag.*

Opgemerkt dient te worden dat het feit dat men sociale banden heeft aangeknoopt met Belgische onderdanen geen mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM kan vormen, dat uitsluitend betrekking heeft op het waarborgen van de eenheid van het gezin en het gezinsleven.

- 2. Hoger belang van het kind: geen minderjarige kinderen vermeld in de aanvraag.*

- 3. Gezondheidstoestand: geen medische contra-indicatie tot reizen.*

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij/zij zijn/haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht zijn middelen toe als volgt:

"Eerste middel: schending van de motiveringsplicht

1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

DVZ haalt ter motivatie van de bestreden beslissing het volgende aan: gezondheidstoestand : geen medische contra-indicatie tot reizen.

De motivering van DVZ is niet afdoende. DVZ is op de hoogte van de medische problematiek van verzoeker en heeft niet de moeite genomen om dit verder te onderzoeken maar is onmiddellijk overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Het is voor verzoeker op dit moment onmogelijk om het land te verlaten aangezien hij kampt met zware medische hartproblemen waarvoor hij in behandeling is bij de cardioloog. Hij dient tevens in behandeling te blijven bij zijn behandelende arts en om de 3 maanden minstens op controle gaan. (zie stuk 4) Zonder de nodige medische behandeling zal verzoeker sterven.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd vernietigd te worden.

Tweede middel: schending van redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de staatssecretaris door te handelen zoals hij gehandeld heeft toch elke voeling met de realiteit verloren is.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

DVZ is op de hoogte van de medische problematiek van verzoeker en heeft niet de moeite genomen om dit verder te onderzoeken maar is onmiddellijk overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Het is voor verzoeker op dit moment onmogelijk om het land te verlaten aangezien hij kampt met zware medische hartproblemen waarvoor hij in behandeling is bij de cardioloog. Hij dient tevens in behandeling te blijven bij zijn behandelende arts en om de 3 maanden minstens op controle gaan. (zie stukken 3 en 4) Zonder de nodige medische behandeling zal verzoeker sterven.

Dit middel is dan ook gegrond”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van één van de *in casu* toepasselijke wettelijke bepalingen waarnaar eveneens verwezen wordt in de bestreden beslissing, met name artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dient het bestuur aldus bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder meer rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene. Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De Raad merkt voorts op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleden en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleden, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij motiveerde dat er geen medische contra-indicatie is tot reizen.

De verzoekende partij betoogt dat een dergelijke motivering niet afdoende is, dat de verwerende partij op de hoogte is van haar medische problematiek en niet de moeite heeft genomen om dit verder te onderzoeken maar onmiddellijk is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Zij betoogt dat het voor haar op dit moment onmogelijk is om het land te verlaten omdat zij kampt met zware medische problemen waarvoor zij in behandeling is bij een cardioloog, dat zij in behandeling dient te blijven bij haar behandelende arts en om de drie maanden op controle dient te gaan, dat zonder de nodige medische behandeling zij zal sterven.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van het bestreden bevel een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend omwille van haar medische problematiek. Bij deze aanvraag voegde zij verschillende medische attesten om haar gezondheidstoestand te staven.

Uit de motieven van het bestreden bevel waar betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij enkel gesteld wordt dat er geen tegenindicatie is tot reizen, blijkt geenszins dat dit oordeel werd geveld nadat rekening werd gehouden met deze in het administratief dossier aanwezige medische attesten en met de medische problematiek van de verzoekende partij die hieruit blijkt.

Waar de verwerende partij stelt dat indien voorafgaand of samen met het bevel een beoordeling is gemaakt van de ingediende aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de vreemdeling er geen belang bij heeft dat de motieven van die beslissing betreffende de aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet in het bevel om het grondgebied worden hernomen, kan zij gevolgd worden doch enkel indien, bij het bestaan van een medische problematiek in hoofde van die vreemdeling, de voormelde beoordeling van de ingediende aanvraag een beoordeling inhoudt van de aangehaalde medische toestand van die vreemdeling.

Echter dient de Raad vast te stellen dat uit de beslissing van 28 augustus 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, niet blijkt dat een onderzoek werd gevoerd naar de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

De voormelde aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 21 augustus 2024 werd onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet daar geen standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd bij de aanvraag, daar het document ondertekend door dokter K. geen link met een identificeerbare patiënt bevat aanzien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op het document staan waardoor het document niet kan beschouwd worden als een medisch getuigschrift en waardoor de verzoekende partij in gebreke blijft een standaard medisch getuigschrift te voegen, dat daar de

ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van het indienen van de initiële aanvraag, de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit zijn de enige motieven die blijken uit de voormelde beslissing.

De voorwaarden van het indienen van een standaard medisch getuigschrift conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is niet van toepassing in het kader van de beoordeling zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hoewel omwille van het niet vermelden van identiteitsgegevens in het document ondertekend door dokter K. een link met de verzoekende partij niet kan worden vastgesteld, zodat het document dat de verzoekende partij heeft voorgelegd bij haar aanvraag van 21 augustus 2024 als standaard medisch getuigschrift de medische problematiek in hoofdte van de verzoekende partij niet kan bewijzen, dient de Raad vast te stellen dat, zo blijkt uit het administratief dossier, de verzoekende partij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 21 augustus 2024, eveneens andere medische attesten voegde. Zo wordt bij de voormelde aanvraag onder meer een medisch attest gevoegd van 7 juni 2024 ondertekend door dokter H.K. waarop wel degelijk identiteitsgegevens vermeld staan die gelinkt kunnen worden aan de verzoekende partij en waaruit blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan "*Angina pectoris waarvoor PCI met stenting in 2018, Dislipidemie, Bilaterale patello femorale chondropathie waarvoor infiltratie, Epicondylitis rechter elleboog*" alsook dat zij medicatie neemt.

In casu had de gezondheidstoestand van de verzoekende partij dienen beoordeeld te worden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorafgaand de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat dergelijk onderzoek *in casu* gebeurd is.

Uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ooit enig onderzoek werd gevoerd naar of een afweging werd gemaakt met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, terwijl op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing medische attesten met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoekende partij beschikbaar waren.

Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, *in casu* de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig heeft gehandeld in het licht van voormelde bepaling.

De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.6. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

2.7. Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen nog wijst op de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing van 28 augustus 2024 naar aanleiding van de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partij van 21 augustus 2024 en stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij die aanvraag een attest voegt dat de vorm heeft van een standaard medisch getuigschrift doch dat de arts die het document invulde en ondertekende naliel de identificatiegegevens van de patiënt in te vullen, dat deze ook niet ingevuld worden op een andere plaats op het formulier, dat hoe dan ook de vaststelling zich opdringt dat de identificatiegegevens van de patiënt verplicht zijn volgens het in artikel 9ter, §1, vierde lid en §3, 3° van de Vreemdelingenwet bedoelde standaard medische getuigschrift waarvan de vorm is vastgelegd met het koninklijk besluit van 24 januari 2021, doet dit verweer geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. De Raad wijst erop dat de beslissing van 28 augustus 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep.

2.8. Het tweede middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel of van de overige middelen dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december

2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 augustus 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend vijfentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER